

IN DEZE WEEK WORDT ALLES DUIDELIJK.

Een meditatie op witte donderdag.
Lezingen: Jozua 3, Lukas 22:14-30

door Jurjen Beumer.

De bijbelse figuren in deze stille week worden in de bijbel met een enorme intensiteit en hevigheid beschreven. De discipelen, de vrouwen, de omstanders en het volk, de joodse en romeinse overheden; allen staan ze op scherp, al hun aandacht legt de schrijver van Lukas in de richting van die Ene Mens. Hoe zal hij het er afbrengen? Zal hij stand weten te houden? Zal hij datgene waarvoor hij zijn leven wilde inzetten overeind kunnen houden? En vooral, zal hij die intense en intieme band met zijn 'abba', met die moederlijke vader kunnen handhaven? En die abba zelf, de eeuwige Aanwezige, zal die er écht zijn als het er voor de Mens op aankomt?

En we zien ons zelf staan temidden van die figuren. Weet U al waar? Laat U die taferelen zo eens op U inwerken de komende dagen, dat U plaats neemt in het verhaal. Alsof het vandaag plaatsvond.

Zijn we zijn *discipelen*, en discussieren we tot het allerlaatste moment wie nu eigenlijk het belangrijkste is? Herkent U deze discussie, in de politiek, in de kerk, maar ook in uw eigen hart? Ikke en de rest kan stikke?

Zijn we de *romeinse soldaten*? Rauw, onverschillig; ach, wat maakt mij het uit! 'Ze' zullen heus wel weten wat ze doen, en bovendien, bevel is bevel! Of weet de Lijdende, Jezus, toch indruk op die harde soldatenhouding van mij te maken. Zoals de dichter *Nijhoff* het verwoordt in zijn gedicht 'De soldaat die Jezus kruisigde':

Wij sloegen hem aan 't kruis. Zijn vingers grepen
Wild om den spijker toen 'k den hamer hief-
Maar hij zei zacht mijn naam en 'Heb mij lief-'
En 't groot geheim had ik voorgoed begrepen.

Of zijn we ook bij tijd en wijle *Judas*? Kunt U toch nog wat sympathie opbrengen voor Judas? Zit er niet veel van hem ook in ons? Dat we het niet meer zien zitten? Dat we eigenlijk die hele Jezus-beweging, die kerk, dat geloof mal gedoe vinden. Dat het ook zo lang duurt voordat je eindelijk eens wat ziet van dat Rijk van God. Judas, U en ik? Ja toch.

...

ik voel mijn schedel stukgeslagen
en grijnslach tegen Golgotha.

Ed Hoornik

En zien we onszelf soms ook niet tussen het *volk* staan? Op veilige afstand. Want je moet je niet teveel bemoeien met... Je kunt beter eerst de kat uit de boom kijken... Je nek niet te ver uitsteken... Heden Hosanna, morgen kruisigt hem.

En dan de directe familiekring van Jezus. Eigenlijk zijn daarvan de *vrouwen* de echte volhouders. Maria van Magdala en Maria de moeder van Jezus. Jazeker, soms zijn wij ook zo trouw als zij. Geen wonder dat in de christelijke traditie Maria zo'n centrale plaats heeft gekregen, deze Mirjam, deze sterke moedige vrouw. In het licht van het evangelie past het niet goed dat vrouwen in onze dagen toch vaak op de tweede plaats komen, ná de mannen.

Jazeker; in alle bijbelse figuren steekt iets van ons. Wij *zijn* die mensen, mannen, vrouwen en kinderen. Wij *zijn* de ene dag de moordenaar die links van het kruis en morgen de moordenaar die rechts van het kruis hangt. We wijzen Jezus af, en we worden weer tot hem aangetrokken. Zo wérkt dat, toen en nu.

't Zijn de Joden niet, Heer Jesu, die u kruisten,
noch die verraderlijk u togen voor 't gericht

...

ik ben 't, o Heer, ik ben 't die u dit heb gedaan.

Jacob Revius

En de bedoeling is dat we dat heen en weer, dat halve en wijfelende afleggen, dat we door die rivier van dooddoeners heentrekken en ons laten nodigen aan één tafel. Waar niemand beter is dan de ander. Waar iedereen mag aanzitten, rijk en arm, Nederlander en buitenlander, man en vrouw, kind en grijsaard. Kijk, díe weg heeft Jezus uitgezet, dat pad is hij gegaan, daarom is hij uit de weg geruimd. Want, echt waar, wie breekt en deelt, wie brood en wijn neemt en daarbij iedereen welkom heet, die provoceert de machthebbers toen en nu. Een mens die zó in het leven staat, zo vol overgave, Die is de geliefde Gods

In deze week wordt alles duidelijk,
in deze week komt alles aan het licht,
drie intense dagen,
ons leven ligt ontworcht.

We zijn kapot gelopen
op de waan van elke dag
wij moesten zonodig, en anderen?
niets dat ik van hen zag.

De woestijn, dáár vonden we leven,
we kregen het er zelfs naar onze zin,
nieuw land? dat we nog verder moesten?
het einde maakten we tot begin.

Door ging slechts die Ene,
hij wenkte ons wel, maar wij waren blind,
de bittere nacht, de stille week,
wie het begrijpt wordt gelijk een kind.

In Zijn tranen zien wij vreugde,
door het zout glanst d' overkant,
in het zilte midden staat de tafel,
en nogmaals wenkt hij met zijn doorboorde hand.

Zij gaan, de een na de ander, Hem achterna,
de rivier ligt droog, vissen vijf in totaal,
daarginds het nieuwe land na Pasen
één grote schare, mensen allemaal.

Het water deinst terug, het wordt zelfs wijn,
het zure brood rijst, de honger verdwijnt,
een maal komt op tafel, gebroken - gedeeld,
schepping herwonnen, wij mensen geheeld.

Stille week, heilige week,
dagen vol van puzzel en pijn,
laat toch al onze dagen
door God gelouterd zijn.